

Sütlüce Lokantası

Mustafa Ecevit

Çizer: Sümeyye Kale

**ÇAMLIKA
ÇOCUK**

özünde sevgi var

Çamlıca Çocuk Yayınları / 328
Sütlüce Lokantası

Yayın Yönetmeni
Adem Fidan

Yazan
Mustafa Ecevit

Editör
Mehmet Yıldız

Resimleyen
Sümeyye Kale

Grafik
Güven Uysal

Kapak
Süleyman Köklü

1. Baskı: Temmuz 2025, İstanbul

ISBN 978-625-7841-66-5

Çamlıca Çocuk Yayınları

Bağlar Mah. Mimar Sinan Cad. No: 54
Güneşli – Bağcılar / İstanbul

Tel: 0212 657 88 00

www.camlicacocuk.com - bilgi@camlicacocuk.com

T.C. Kültür Bakanlığı Yayıncılık Sertifika Numarası: 46592

Baskı

Çamlıca Basım Yayın ve Tic. A.Ş.
Bağlar Mah. Mimar Sinan Cad. No: 54
Güneşli – Bağcılar / İstanbul

Tel: 0212 657 88 00 (pbx) - Faks: 0212 657 95 88

www.camlicabasim.com

İÇİNDEKİLER

Çilli Begonya	5
Hamur Yoğurma Makineleri	9
Ben Artık Büyüdüm	14
Kendini Kuş Sanan Kâğıt	28
Koltuk	34
Dedemin Başına Konan Saksı	37
Günün Bombası	42
Yalancının Mumu	49
Arkadaş	57
Sen Zeki misin?	62
Önce Evrak Şimdi Zeki	81
Şermin'den Al Haberi	85
Tuzağa Düşen Fare	104
Vazgeçmek Zayıflıktır	111
İnatçı Zeki	116
Sütlaç Yarışması	121
Mektup	138

Çilli Begonya

On üç yaşımdayım. Anasınıfına başladığım yıldan beri, yani kendimi bildim bileli hemen her yaz tatilinde kasabaya gideriz. Kasaba dediysem öyle sandığınız gibi büyük bir yer değil. Bildiğiniz köy... Köyün biraz iri hali... Hani elbise bedenleri olur ya... S, M, L, XL, 2XL... İşte bizim kasaba da köyün XL hali gibi.

Dedemlerin evi iki katlı... Kocaman bir bahçe içinde... Bahçedeki küçük gölette yüzen ördeklerle oynamaya bayılırım. Babaannem bu du-

rumdan pek hoşlanmıyor nedense. “Hayvanları rahat bırak” diyor. “Onlar hayvan değil, ördek diyorum” gülüyor.

Kasabayı çok seviyorum. Şehirdeki sıkıcı hayat burada yok. Fakat bazı şeylere sinir oluyorum. Her gidişimizde eve doluşan komşu kadınların yanaklarımı şapır şupur öpmesi gibi... Daha kötüsü de var. Bazıları galiba beni hamur sanıyor. Ne zaman ellerine geçirseler resmen yoğuruyorlar. Bildiğiniz gibi değil yani. İlk bir iki gün tam bir kâbus yaşıyorum. Gerçi artık kimse buna cesaret edemiyor. Kendimi hamur gibi hissettiğim son olayda öyle bir bağırmıştım ki... Sesimin şiddetinden ben bile korkmuştum.

Bir de şu “Büyüğüne ne olacaksın?” sorusuna sinir oluyorum. Nereden bileyim ya hu. Hayır, yani soruyu bile doğru sormuyorlar. Doğrusu şöyle olmalı. “Büyüdüğünde hangi mesleği seçmek istiyorsun?”

“En çok kimi seviyorsun?” diye sorduklarında daha çok sinirleniyorum.

Her önüme çıkan, bu soruyu soruyor. Dedem ile babaannem bile... Bari siz sormayın. Bir de gülüyorlar. Yani nasıl bir cevap vermemi bekliyorlar bilmiyorum.

Beni sinir küpüne döndüren asıl şey ise “Çilli Begonya” denmesi. Güya yüzümdeki çiller beni çok daha sevimli, çok daha güzel gösteriyormuş. Çillerimden hoşlanmıyorum ama onlarla herhangi bir sorunum da yok. Sadece başkalarının bunu sürekli hatırlatmasına sinir oluyorum.